

Там, де заходить сонце

КУПИТИ

Вірі Тихій – 72. Вона – колишня вчителька української мови, яка навіть уявити не могла, що опиниться у Будинку для літніх людей, куди її привезе єдиний і такий коханий син...

Але влітку 2022-го року Віра Петрівна залишається сама: син Толя день і ніч волонтерить, а невістка з дітьми вимушено евакуюються за кордон. Можливо, з хворим серцем й небезпекою навколо дійсно краще перебути поки тут — під наглядом медиків, у компанії «однолітків»?

Та замість відкритих, гостинних стареньких жінка зустрічає у Будинку зраних, колючих стариганів, що з дня у день просто спостерігають, як їхні життя, неначе сонце, заковуються за обрій.

Що приховують ці самотні старечі серця? І які труднощі здатне витримати материнське серце?

«Там, де заходить сонце» – книга-пластир на кожне зране серце та водночас надзвичайно чесна оповідь про життя на його заході. Насичена гумором, старечою мудрістю, іронією, зворушливими спогадами та історіями, що перетворює її на своєрідний «книжковий шелтер». Дає змогу поглянути на життя мешканців Будинку для літніх людей в ретроспективі історії: від часів радянської окупації до сьогоденної повномасштабної війни. Гостра художня рефлексія на тему стосунків батьків і дітей, сімейних цінностей, сили материнської любові і людських доль в розпал складних життєвих випробувань.

1 Золота осінь

Чи думали ви колись, яким буде ваш останній захід сонця? Так, зовсім останній. Той, після якого більше не буває світанків. Той, після якого більше нічого не буває. Як би ви тоді його споглядали? Чи дозволяли б собі бодай кліпнути? Чи хапалися б голими руками за розжарену небесну кулю, аби хоча б на мить її сповільнити? А може, впивалися б у кожен міліметр його руху, щільно намазуючи на серці спогад за спогадом? Чи просто заплющили б очі, щоб навіть не бачити, як сонце остаточно булькне за ваш життєкрай?

Яке ти, сонце, що заходить востаннє? Як же тебе розгледіти? За якими натяками тебе впізнати? Як правильно з тобою попрощатися? І чи грієш ти бодай якимось по-особливому? А може, востаннє ти вперше холодне?

Сонце над Будинком заходило неквапом. Повільно розтікалося небесним акрилом. Жовті язики променів непристойно бубнявіли, виструнчувались і наповнювали капіляри багряною сумішшю тепла й щему. Ця гаряча жижа розтікалася просто на очах. І сонце, що мить тому було насичене жовтим, раптом перетворювалося на клубок помаранчевої, а потім і червоної цукрової вати. Вата швидко танула й відразу ж прилипала до хмар. Пухнасті небесні коти, білки та слоненята — всі вони нагадували персонажів якоїсь казки, що її обов'язково хтось мав прочитати нам перед сном. Уже червоні сонячні промені підсвічували кожен контур, ідеально промальовані на цьому небокраї. ад цих контрастних ліній паморочилося в голові. Господи, якщо Ти вже створив цю

Заходу сонця над цим Будинком льасувала б якась особлива музика. Якщо примружити очі, можна уявити, як на най більшій із хмар виростає справжній симфонічний оркестр. Чоловіки з метеликами, жінки в елегантних сукнях одні за одними у повній тиші сідають на невидимі оку стільці. Більше схожи на святого миколая сепий диригент виходить на сцену, зупиняється, здійсмає руку, на мить завмирає... а потім пе тузає паличкою хмару, і звук за звуком небо наповнює Моцарт. концерт номер двадцять один для фортепіано з оркестром, частина друга. Чуєте?

Цікаво, чи думав колись композитор, що під цю його мелодію десь далеко-далеко над дуже особливим Будинком так щемко вмиратиме сонце? Так повільно промінь за променем із нього виходитиме життя. А на задньому дворі сидітимуть вони — глядачі. Сидітимуть, немов застигли. Так, ніби вони не бачили цього заходу сонця вчора. І позавчора теж не бачили. І всі попередні дні. Але цей фільм їм уже показували. У цьому ж місці й на цих же місцях.

Як маленькі горобці, на лавках біля Будинку сидить близько десятка стареньких. Білизна зовнішніх стін будівлі, змішана з коричневим відтінком

черепиці, зеленню молодого саду і приправлена червоною загравою сонця, дає світло такого кольору, що ним ущент заливається кожна їхня зморшка. Їхні сухі обличчя, шиї, руки — все це всотує тепло цього вечора і вмить стає мов мальоване. Ніби галаслива група найобдарованіших студентів Академії мистецтв отримала завдання намалювати... старість.

Їхні очі, що з віком набули якоїсь особливої глибини, синхронно віддзеркалюють рухи сонця. Кліп — нижче. Кліп — нижче. Ще кліп — ще нижче. Старенькі не рухаються і не говорять. Тиша, що стоїть на подвір'ї, нанизує їхні думки, їхні спогади... Але не мрії. Мріяти в цьому місці — лише марнування часу. Ліпше дивитися на сонце. Ліпше згадувати. Ліпше гріти своє серце під променями. А що як відігріється? А що як гаряча лава самотності ще не встигла закам'яніти? А що як віра ще має сили пробитися?

Старенькі зачаровано дивляться, як розпечене небесне тіло зникає за обрієм, лишаючи за собою червоні сліди. Далі сліди поволі тьмяніють, безжально заливаючи небо чорним, щоб вранці тут знову намалювали сонце. І так по колу. Щодня. Але чи буде по колу в них? Адже ніхто з цих крихітних сухих горобчиків достеменно не знає, чи не був цей небесний перформанс для них останнім. Не знає, але думає. Думає, але не говорить. У цьому місці про таке воліють не говорити. У місці, де поволі заходить сонце кожного з них. У Будинку для літніх людей — або, як написано на табличці біля входу, геріатричному пансіонаті для людей літнього віку «Золота осінь».

Рекомендована література



Четверте крило.
Емпіреї. Книга 1
(м'яка)



Мовчазна пацієнтка



Гра в kota i мишу.
Книга 1:
Переслідування
Аделіни



Огидне кохання



Дрібним шрифтом
(Мільярдери з
Дрімленду #1)



Шкодуючи за тобою

Перейти до категорії
Проза



КУПИТИ